

על כל אחד מחברי הממשלה היוצאת לכרוע

ברך בפני המתנחלים ולבקש מהם סליחה ומחילה

הקורבנות

אם הם שיקרו ביוזעין — רב הטאם.
אם שיקרו בלא יוזעין — חמור פישעם
כפליים. כי כמישור הממשלתי — הנסיגה גרוע
מן הרמאי.

האמת הפשוטה — והטראגית לגבי המתנחלים — היא שהתנחלות לא תרמה דבר למערכת-ההגנה של המדינה, אלא להיפך.

הרמה נכבשה כדי להרחיק, כביכול, את התותחים הסוריים מטוחח היישובים בעמק-החולה. רק בעל מוח מעוות מאוד יכול היה להציע „להבטיח“ את הקו החדש באמצעות יישובים חדשים, שהיו בטוחות התותחים הסוריים. כדי למנוע מילדי עמק-החולה את הצורך לישון במיקלטים, הובאו ילדים לרמת-הגולן, והם ישיגים שם במיקלטים.

מי שרוצה להרחיק תותחים, צריך ליצור שטח-הפקר, ריק מכוו-אוייב. רמת-הגולן תוכל לשמש מטרה זו אם יהיו בה כוחות צה"ל, או כוחות האו"ם, או כוחות אמריקאיים — אך לא כשיש בה יישובים ישראליים.

משום כך, הפרדת-כוחות היא פיתרון מצויין לבעיות הביטחון של ישראל.

עד שיבוא השלום, ויתבסס הלכה למעשה, מצמצמת הפרדת-הכוחות את הסכנה של התקפת-פתע. השטח שיהיה בשליטת כוח-האו"ם, או שיפורו בצורה אחרת, ישמש מרחב-התרעה, הכוח הבינלאומי עצמו ישמש מחסום ראוי, שגן למניעת אפתעה. אם יפרו הסורים את ההסכם וינסו להיכנס לשטח זה ממזרח, יפלוש לתוכו צה"ל ממערב. ההתרעה המוקדמת תאפשר לו להתגייס ולהיערך בעוד

וסוריה, ואולי בפני התערבות סובייטית מאסיבית. במילי-חמה זו תראה ארצות-הברית את עצמה מוחררת מכל התחייבות כלפינו. ערינו תהיינה חשופות לירי טילי קרקע-קרקע משטח מצריים וסוריה. חיילינו יעמדו בלי נשק ותחמושת מול מאסות של ציוד סובייטי חדיש.

זה נכון היום — ועל כן אין מגווס מהסכמה להפרדת-הכוחות, אחרי מיקוח קשה על כל פרט.

זה נכון היום, וזה יהיה נכון שבעתידים מחר.

לכן לא יהיה מחר מגווס מפירוק ההתנחלויות בגולן, בבקעה ובסיני, ההיגיון המדיני-הצבאי שהכריח אותנו להחזיר את תעלת-סואץ וקונייטרה, יאלץ אותנו להחזיר שטחים נוספים גדולים הרבה יותר, במיסגרת הסדרתי שלום.

כל שר בממשלה האומר את ההיפך — משקר. משקר לעצמו, לציבור ולמתנחלים.

וכך מתנחלי, הכפור שעם החזרת קונייטרה מקיץ הקץ על כל ההתנחלות בשטחים — צודק.

טוב שאין לנו קושאן מפורש על העיר קונייטרה. שערו בנפשכם מה היה קורה, אילו — — —

אילו גילה איזשהו ארכי-פרכיאולוג שקונייטרה היא, בעצם, העיר קיסרון, המוזכרת בפרק א', פסוק 30, של ספר שופטים — — —

אילו הכרזו השר ישראל גלילי (זוכרים מי זה?) על הקמת היאחזות נחל-קיסרון — — —

אילו התחרו ביניהם השרים אלון ודיין מי יגיע ראשון לנקודה החדשה — האחד על-גבי סוס מגינוסר, השני במסוק מתלי-אביב — — —

אילו הבטיח פינחס ספיר 30 מיליון לירות לפי תנח המשק, תוך קיצוץ התקציב לשיקום שכונות העוני — — —

אילו נכתבו בינתיים תריסר שירי-סוכריות לכבוד המקום הקדוש שנגאל — — —

אילו זכה במקום הראשון, בפסטיבל הזמר תש"ג, הלהיט: „משמייס ציונה הריבון / שובו, בניס, לקיט רון / וגאה קול המון / בין עצמון וחרמון / אליך, קיסרון! / הוי אליך, קיסרון!!! — — —

אילו שמענו ברדיו את רעם הפגזים הסוריים הגור חתים על בתי המשק, וראינו בטלוויזיה את בית-הילדים החרוס, את הילדים המתוקים במיקלט, את מבטי הזעם והנקם של המתנחלים הצעירים — — —

כי אז היה מתחולל כבר החודש המשבר הלאומי הגדול, הצפוי לנו בעוד חצי שנה או שנה, כאשר ממשלת-ישראל תוארך לתחילת על פירוק ההתנחלות הראשונה בגו'ן, או בסיני, או בכינערה.

למזלנו, אין נחל-קיסרון, ולא עליה אנו נקראים עתה בפאתוס ובהתרגשות, לשפוך את דמנו, אנו נתבעים למות למען העגבניות של עיני יוון.

לא פחות ולא יותר. אנו נקראים להקריב את מיטב הנוער למען עגבניות אלה — צעירי אחד על כל עגבניה.

ואין זו בדיחה, חלילה. איך זה קרה?

היו ימים, כאשר ישבנו מאחרי הקו הירוק. יישובינו ישבו בעמק, והסורים הפגינו אותם מלמעלה.

(הם יכלו להפגין אותם גם אילו היה השטח שטוח לגמרי, תותח יורה גם מלמטה למעלה. אין צורך בתצפית כדי להפגין יישוב ניח.

אבל זה לא חשוב, בכלל, המציאות אינה חשובה, חשוב המיתוס הקשור במציאות. והמיתוס אומר: הם היו למעלה, ואנחנו למטה, ועל כן סבלו היישובים.)

בששת-הימים תקפנו את הסורים וכבשנו את הרמה. כדי להבטיח את הקו החדש, הקמנו בקירבתו יישובים חדשים, להבינים עין-יוון.

כדי לתת ליישוב זה מקור-פרנסה, ניתנה לו מישר בצת קרקעית, הכוללת את איזור קונייטרה. שם גידלו המתנחלים עגבניות.

על העגבניות האלה מאיימת תוכנית הפי-רדת-הכוחות.

לכן אין לקבל את ההצעה להפרדת-הכוחות. אין להחזיר את קונייטרה. יש לסלק את התבוסתנים מן השילטון, ולומר „לא“ רבתי לאותו יהודי מומר. לאשתו השיקשקש ולנשיאו האנטי-שמיי.

למען העגבניות של עין-יוון — קוב, נוער עברי, היכון לקרב!

אנשי עין-יוון אינם לחמים. כמובן, על העגבניות בלבד. הם לחמים על עצם קיום מישקם.

אמנם, אין איש דורש לפרק משק זה — כעת. תמור רת גינת-העגבניות שליד קונייטרה אפשר לתת להם מטע-גננות ליד חרבת מוש-בערף.

אולם המתנחלים אינם כפליים, והם מבינים כמובן שחפרדת-הכוחות היא רק ההתחלה.

ממשלת גולדה-דיין אינה מוותרת על קונייטרה מרצון. כל אחד מחברי אמר אלף פעמים ואחת שלעולם לא נותר אף של-על-אדמה אחד מאדמת רמת-הגולן. הם התחייבו בפני שר-ההיסטוריה ובפני שר-ההיסטוריה.

הם מוותרים עכשיו, מפני שאין להם ברירה.

אם לא תהיה הפרדת-כוחות, תהיה מילחמה תוך כמה חודשים. במילחמה זו יעמוד צה"ל בפני צבאות מצריים

מעולם לא עוררו בי אנשים רגשות כה מעורבים כמו מתנחלים אלה.

הם מגלמים, איכשהו, את כל הטוב ואת כל הרע שבנו.

הם חלוצים אמיתיים. אנשים שלפחות חלק מהם נטשו בתים נוחים, כדי לבנות חיים חדשים בספר, ולעבד את האדמה בזיעת-אפם.

אבל הם התנחלו, ללא נקיפת-מצפון, על אדמה שממנה גורשו וזיעתה הרבה רבבות עובדי-אדמה אחרים, חפים מפשע, שהפכו פליטים מרודים. מעולם לא שמעתי מפי המתנחלים אף מילה אחת על מוכיגורל אלה. נשים, זקנים וילדים.

אולם לא המתנחלים החליטו שיש ליישב את רמת-הגולן, הממשלה, על כל פלגיה — המערך והליברלים העצמאיים והמפד"ל — שלחה אותם. האופוזיציה תמכה בכך בהתלהבות, וקראה להתנחל עוד יותר. העיתונים היכו בתופים ותקעו בחצוצרות למענם. אפילו רוב-רובם של ה„יונים“ אמרו שרמת-הגולן צריכה להישאר יש-ראלית, לנצח.

אבל מתנחלים אלה לא נאנסו בעלי-כורחם. הם רצו קדימה. הם שמחו לקבל את הבתים, האדמה, וכל הזכור יות והתשבות, שאין כמותן בתחומי ישראל עצמה.

אמנם, הם יצאו ממרכז הארץ אל ארץ רחוקה ומסור כנת, בהאמינם שהם ממלאים משימה חיונית למען ביטחון המדינה.

אבל הם דורשים כעת מן המדינה כולה להסתכן במילי-חמה איוקק, בקרבנות ובחורבן כדי לקיים את משימתם.

„חממשה מפקירה אותנו,“ הם קוראים — ודיכו עימם.

„אסור לממשלה לזוז מן הקו הסגור,“ הם צועקים — והגיבוי נגרם.

כסופו של דבר, המתנחלים הם הקורבנות. קורבנות של שיטה פוליטית מושחתת, חי מאפשרת לפוליטיקאים ציניים לרמות את העם ואת עצמם, לזא עונש.

מגיע להם עונש. איננו יכולים להקריב למענם את המדינה, את צה"ל ואת ערינו.

אבל אנחנו יכולים לתת להם פיצוי מסוג אחר. היוצאת, איש-איש כניסרף, לעבור בנה ההיאחי זווית, לכרוע ברך בפני המתנחלים, ולבקש מהם סליחה ומחילה.

גולדה גלילי ודיין, שניצלו במאות נאומי-שקר את נימוקי הביטחון כמסווה להצדקת סיפוח איזורים והרי-הבת ההתיישבות.

ספיר, אלון ואבן, שהצדיקו את ההתנחלות, והשקיעו בה מאות מיליוני לירות, בידעם היטב שהם מניחים מוקד שים קטלניים בדרך לשלום.

וכל החבורה המגוונת — ממשח קול ועד יוסף בורג — שניצלו את ההתנחלות כדי לחטוף כותרת בעיתון, הרי פעה בטלוויזיה, דקה ברדיו, וכדי להופיע בראי כלוחמים נוקשים וקשהים, מיני-דיינים ללא כובע היטלמאכער.

כל אחד מהם — א שם.

כל אחד מהם צריך לשק את רגלי המתנחלים, ולבקש מהם סליחה אישית.

שרידי קונייטרה והתל

מועד, כדי שלא ייכנס לקרב כפי שקרה ביום-הכיפורים — כשצה"ל עמד על „גבול-הביטחון האידיאלי“.

זהו חלק המעורב ביותר של מילחמת יום-הכיפורים. הוא היה ברור גם קודם-לכן.

ביום-כיפור הוכח שהמצאות אוכלוסייה ישראלית או רחית בשטח אינה אלא מיטרד לצה"ל. ולפי אותו היגיון אפשר לומר, שהמצאות אוכלוסייה אורחית סורית בשטח תהיה מיטרד לצבא הסורי, אם ינסה איפעם לפלוש לתוכו.

הפרדת-הכוחות אינה ויתור, ואינה מקררי כה צרכי-ביטחון על מיוזבה כלשהו. להיפך:

זהו הפיתרון הטוב ביותר, מבחינת ביטחוננו הישומי, בשעה שהיא פותחת את הדרך להסדר שגום — שרק הוא יכזב לכצר את ביטחוננו בטווח הארוך.

א קל לומר זאת למתנחלים:

כל התנחלות מהווה מוקש בדרך לשגום. כשיש מוקש בדרך, ואי-אפשר לעספו, קיימת ברירה אחת בין שתי אפשרויות:

אפשר לדרוך עיניו, או לפרקו.

המתנחלים מציעים לנו לדרוך על המוקש, ולהתי-פוצץ. כלומר: לחבל בהפרדת-הכוחות, ולהביא למילחמה.

מכיוון שעטי-שראל אינו מטורף, ועדיין אין ממשלה מטורפת שולטת בו, לא תתקבל הצעה זו.

הדרך השנייה היא לפרק את המוקשים.

זה יהיה תהליך ארוך ומכאיב. הוא יגרם למשבר לאומי שלא היה בדוגמתו. אך אין מגווס ממונו. ומוטב שכל כוחות-השגום במדינה יתי-לכדו בעוד מועד, ככוח מדיני והספירתי יעיה, כדי להבטיח שהמדינה תוצא ממשבר זה כריי-אה ומחוזקת.